

N:o 86.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 Maj 1867.

— — — — Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, om förändrad lydelse af vittneseden.

(Lag-Utskottets Utlåtanden N:ris 57 och 71.)

S. A. K.

Olämpligheten af det formulär för vittnesed, som 17 Kap. 16 § Rättegångsbalken innehåller, har gjorts till föremål för Riksdagens uppmärksamhet; och förslag har blifvit väckt om ändring af samma eds lydelse.

Frågan eger icke ringa betydelse, enär vittneseden onekligen är af högsta vikt, och på sättet, huru densamma af vittnen uppfattas, mångens välfärd beror. Bland dem, som hafva till åliggande att förestafva denna ed, lära meningarne icke vara delade derom, att berörda edsformulär både genom dess onödiga längd trötta vittnenas uppmärksamhet och genom deri förekommande, uti nutidens språk ovanliga uttryckssätt ofta leder till missförstånd af dess rätta innehåll. En sådan försäkran, som denna ed innebär, kan icke heller till sin kraft vara beroende af mängden af de ord, dervid användas; och det högtidliga allvar, deri bör inläggas, blir förminskadt ej allenast genom ordrikheten utan äfven genom användandet af uttryck, som draga uppmärksamheten från edens inre betydelse till dess yttre form.

På dessa skäl har Riksdagen för sin del beslutat den ändring af 17 Kap. 16 § Rättegångsbalken, att detta lagrum erhåller följande lydelse:

”Vittnen skola, i begge delomännens, eller deras ombudsmäns, närvaro, denna ed, med hand å bok, svärja: Jag N. N. lofvar och svär, vid Gud och hans heliga evangelium, att jag skall vittna och gifva tillkänna allt, hvad jag vet i denna sak händt och sannt vara, så att jag ej något förtiger, tillägger eller förändrar; så sannt mig Gud hjelpe till lif och själ.”

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 13 Maj 1867.